

Непередбачувана подорож

З прочиненого вікна повіяло вранішньою прохолодою. По-між поодинокими хмаринками пробивалися перші промені весняного сонця, віщучи погожий день. Жінка солодко потягнулася на ліжку, але не поспішала вставати. Благополучно звільнившись від «обов'язку», тепер мала можливість іще кілька днів під наглядом лікарів відпочити. Про клієнтів цієї установи, у якій вона перебувала, дбають краще, ніж про власних дітей... «Ой, не туди думки свої спрямовую, — схаменулася вона. — Поживу мрією, бо вона, як вільна птаха, лине туди, де найменше шансів для її здійснення». А раптом! Хто не ризикує, той не смакує шампанським. Скільки разів уже обпікалася на тому, що ризик не виправдовував сподівання, але вірила, що хоч раз у житті має поталанити. Від суперечливих думок розпирало голову. Сьогодні вона почувалася вільною і була задоволена собою. Трішки терпіння — і можна буде перегорнути ще одну сторінку свого грішного життя. Чому грішного? Хіба вона когось убила чи обікрала? Ні! Вона подарувала щастя іншим людям. Це по-християнськи — робити когось щасливим! Тепер чекала, коли і їй доля всміхнеться...

Важко дати точне визначення цьому почуттю, бо людині для повного щастя завжди чогось не вистачає. В одних є гроші, гарна робота, маєтки, а не чути в домі дитячого сміху — і вже мало не катастрофа. В інших діточок, як на

небі зірочок, а в родині смуток, бо нема достатку. Ще людство не придумало, яким чином урівноважувати ці дві проблеми, щоб у світі ставало більше щасливих людей.

Як не дивно, але в багатьох сім'ях до інших додалася проблема народжуваності. На початку двадцять першого століття мрія народити «свою» дитину, виношену в жінці-інкубаторі, для бездітної пари стала реальністю. Законодавці деяких країн досі ламають списи — ухвалювати закон про сурогатне материнство чи ні? Проти прихованої «торгівлі людьми» виступає не тільки церква... В Україні останнім часом права та обов'язки людей настільки нівельовані, що стирається червона лінія, через яку переступати не можна. Правильні вчинки ті, які не заборонені законом. Українські законодавці своєю «невтомною працею» залишили стільки вигідних для чорного бізнесу лазівок у старих кано-нах, що при нинішньому «гуманному» правосудді ми й стали єдиною країною, де на так званих законних підставах одні заробляють чималі кошти — інші щасливими повертаються з дітьми додому.

Чи переймалася світовими проблемами жінка, яка після дев'ятимісячної важкої роботи нарешті звільнилася від плоду й почувалася вільною? Її сьогодні гнітила лише одна думка: попередити свою маму, що повернеться додому лише через тиждень, а може, і ні?.. Навіть подрузі завчасу не хвалилася, скільки заробила грошей цього разу, бо обіцяне згідно з договором мали виплатити лише сьогодні. Не любила невизначеності, а особливо прив'язки свого життя до чужих рішень. Колись гадала, що своєю долею вона сама керує, а недавно зрозуміла, що, наважившись раз взяти участь у програмі сурогатного материнства, стала залежною від багатьох факторів.

Учора оглядав лікар і сказав, що найбільша проблема для породіллі в тому, щоб вона змогла правильно і вчасно

припинити лактацію. Для цього дав пачку відповідних ліків і вважав, що його місія завершена. Альбіна — завідувачка клініки — за тиждень до пологів запропонувала недавній породіллі додатковий заробіток, який ґрунтувався на тому, щоб після пологів вона не поспішала зупинити лактацію і на кілька днів зберегла молоко в грудях.

Щасливим біологічним батькам, яким вона народила двох дітей, не терпілося зі своїм скарбом якомога швидше потрапити додому. Вони розуміли, що благополучно переправити лайнером через океан малюків без грудного молока буде досить складно. Політ довгий, а новоспечені батьки без елементарних навичок догляду за малими дітьми були невпевнені, що впораються з ними. Біологічна мама — жінка середніх літ із жовтуватим обличчям і синцями навколо очей — уперше пригорнувши тепленькі тільця до серця, відчула приплив материнських почуттів і готова була небо для них прихилити. Іноземку вже не цікавили ні здоров'я тієї жінки, яка цим крихіткам дала життя, ні додаткові витрати на її переліт. Радість переповнювала її єство, і здавалося, що на шляху до щастя жодних перешкод не буде.

Подружжя вже місяць перебувало в Україні й прагнуло чимшвидше повернутися на батьківщину. Документи на законне право володіння дітьми мали на руках. Затримка виникла з отриманням візи на тимчасовий виїзд сурогатної матері. Благодатна українська земля! За гроші тут можна вирішити питання будь-якої складності! Отримати біометричний паспорт і візу — дрібнички порівняно з іншими.

Груди породіллі розпирало від молока, і треба було зцідити, щоб не завдати своєму здоров'ю непоправної шкоди. Примостившись біля умивальника, почала розминати груди. За цією процедурою жінку й застала Альбіна.

— Привіт, Соню! Приємно працювати з дисциплінованими людьми!

— Ще було б добре, якби і я такої думки була про вас, — не підводячи голови, дорікнула та.

— Не збурюй хвилю, бо я ось принесла гроші. Можеш перерахувати, — поблажливо мовила Альбіна й поклала на тумбочку пачку купюр.

Соня заховала груди в пазуху й жадібно вхопила пакунок. Попередня робота навчила її швидко вправлятися ще не з такою сумою грошей, тож за хвилину гроші були пораховані.

— Згідно з договором тут мало бути більше, — незадоволено зауважила жінка, з презирством глянувши на свою добродійку й винуватицю різних непорозумінь.

— Райське життя в цьому маєтку договором не прописане, але ж і не я його маю оплачувати! — вибухнула Альбіна й відійшла на безпечну відстань. Не була впевнена, що в клієнтки не погіршився психічний стан і вона не кинеється на неї.

— За додаткову роботу хто платитиме? Чи ви гадаєте, що я даремно оце себе мордую? — запитала Соня, скривившись від болю в грудях.

— Частину оплачую, а решту отримаєш від Альберта після приземлення в аеропорту.

Альбіна не хотіла псувати стосунки з клієнткою, бо вона хоч і жадібна до грошей, але поступлива, то, може, ще доведеться зустрітись. Таких фірм-інкубаторів, як у неї, чимало, тож шкода втрачати перевіреного клієнта. Поспішила повідомити, що вже є паспорт і необхідні документи для виїзду. Навіть порадила не класти всі гроші в банк, бо в чужій країні всяке може трапитись і на дріб'язкові витрати завжди бажано мати готівку.

— Ти англійську мову хоч трохи знаєш? — поцікавилася Альбіна.

— Трошки більше шкільної програми. Альберт обіцяв відправити мене додому найближчим рейсом, то навіщо звідси брати гроші, якщо він там мені повинен виплатити

залишок домовленої суми, — не погоджувалася Соня, значи, що в дорозі гроші також небезпечно мати.

— Надіюся, що він людина порядна і вчинить так, як обіцяє. Та все ж дорога далека, навіть дуже далека... Не нарікай потім, що тебе не попередили... — мовила Альбіна, маючи на думці свої переконання, напевне, із чийогось досвіду.

— Хочу, щоб уже все скінчилося. Скучила за сином, і набридло всіх обманювати... То коли летимо? — перепитала Соня.

— Сьогодні завершуй справу з грішми, бо за моїми передчуттями це станеться завтра. Літак близько десятої години, а ще ж треба доїхати до Борисполя і вчасно зареєструватися. Не гайнуй часу! — перейшла на командирський тон Альбіна й рушила на вихід. Зачиняючи двері, попросила: — Зателефонуй, коли повернешся!

Залишившись наодинці зі своїми думками, Соня з подвійною затятістю зціджувала груди й міркувала, що необхідно зробити перед відльотом: покласти на картку гроші, зателефонувати подрузі й навідатися в орендовану кімнату. Думки вихором кружляли навколо помешкання, у якому чимало добротних речей, котрі зникнуть, якщо вона вчасно не повернеться.

Майже дві неповні пачки доларових купюр, отриманих сьогодні, чомусь не збурювали кров так, як це відбувалося першого разу. У душі жевріла надія, що цього разу вона таки побачить дітей, яких виносила. Минулого разу навіть не показали, і вона досі шкодувала, що не наважилася без дозволу зайти в дитячу палату й не спробувала відшукати своє. Чи відчуло б серце рідну кровинку, адже того маленького чоловічка, якого вона народила, гріє її кров. І що б не говорили палкі прихильники сурогатного материнства, які доводили, що це лише один зі способів продовжити чийсь рід, Соню не переконали. Вона розуміла, що це сучасний

різновид бізнесу, який важко оподаткувати. Вважала себе сучасною і без комплексів, тому скористалася моментом і завдяки участі в програмі сурогатного материнства вилізла із соціального болота, яке держава протягом багатьох років культивує. Жінка не заморочувалася тонкими матеріями всесвіту й не довіряла медикам. Не вміла щось комусь доводити, але мала тверде переконання, що природа з кров'ю жінки-інкубатора перенесе немовлят не тільки генетичні захворювання, але й риси характеру. Лікарі не відкидають цієї гіпотези, тому й ретельно збирають інформацію про предків клієнтки. Та чи все в бізнесі відбувається чесно і чи всі говорять правду? У родині Соні ніхто не розповідав про хвороби діда й баби.

Завтра вона побачить своїх немовлят! Серце завмирало від однієї думки. Інша ніби молоточком біла в скроні: «Навіщо це тобі? Відмовся, поки не пізно. Заробила гроші й тікай подалі звідси!» Неправду кажуть, коли стверджують, що можна дев'ять місяців носити під серцем дитя, а потім забути його. Якщо вже жінка народила, то хоче бути впевненою, що воно потрапить до надійних людей. Вірила в його щасливе майбутнє, бо ж, судячи з витрат лише на утримання сурогатної матері та послуги клініки, біологічні батьки — успішні та заможні люди. Можуть дітям подарувати те, чого вона не змогла своєму синові. «Я малят тільки побачу й допоможу батькам благополучно доправити до постійного місця проживання», — переконувала себе в думках Соня.

Після напруженого дня, закінчивши термінові справи, вона зателефонувала подрузі й повідомила, що на деякий час відлітає до Сполучених Штатів.

— Ти там що забула? — здивувалася подруга.

— Не знаю... Але якщо за тиждень не повернуся, навідайся до моєї кімнати й там знайдеш відповідь на своє запитання, — попросила Соня.

— Ти завжди була непередбачуваною... Хай щастить!

Пізно ввечері Соня з речами першої необхідності повернулася до останнього притулку. Молоко прибувало швидше, ніж вона встигала його зціджувати. Щоб зменшити незручності в дорозі, випила подвійну порцію ліків для зменшення лактації і лягла відпочити. Думки роєм обсіли голову...

Уранці срібляста «Toyota» зупинилася біля воріт котеджу і Соня з невеликою спортивною сумкою покинула затишне місце, пригріте за останній місяць. Щоб самій мати такий райський куточок, довелось би щорічно народжувати когось дітей до кінця життя... Обвела поглядом будинок з надією, що більше ніколи в нього не зайде. Помахом руки привіталась і сіла позаду Альбіни.

— Чому без настрою? Усе йде відповідно до плану, — підбадьорила та.

— По чийому плану?

— Не хвилюйся ти так! Тобі, може, і не доведеться нічого робити. Діти якийсь час спатимуть, а потім погодуеш зо два рази. Намагайся не дивитися на них, щоб потім не снилися, — повчала Альбіна.

— Ви хоч раз були у моєму стані? — несподівано запитала Соня. — Може, ніколи більше не побачимося, то назвіть своє справжнє ім'я.

— Навіщо це тобі? Мене і твоє не цікавило, поки не довелося закордонний паспорт оформляти, — з ноткою невдоволення мовила жінка. Хотіла ще щось різке у відповідь кинути, але завбачливість та обережність переважили. — Якщо знадобляться ще гроші — приходь! Будемо співпрацювати.

Альбіна здогадувалася, що Соні зараз психолог знадобився б, а не довгий переліт через океан. «Ще трохи — і здихаюся цієї проблеми», — заспокоювала себе Альбіна і, коли в аеропорту біля авто їх зустрів американський

клієнт, просвітліла обличчям і почала виявляти фальшиву радість.

Альберт зміряв поглядом Соню і всміхнувся. Попри недавні пологи й тимчасові пігментні плями на обличчі, жінка виглядала привабливою. Щоб приховати втому й відсутність природного рум'янцю, вона не пошкодувала косметики на своє обличчя. Нове стильне вбрання окреслило принадні пишні форми статури, особливо грудей. Соня добре знала, на що звертають увагу чоловіки, тож здогадалася, про що міг мріяти Альберт...

Потиснувши обом руки, Альбіна попрощалась і поспішила до свого авто. Соня йшла поруч із цим чоловіком і вперше шкодувала, що досі не надавала значення вивченню англійської мови. Він також, напевне, про це думав, бо запитав ламаною російською:

— Ви англійською розмовляєте? — Соня розчаровано похитала головою.

Дружина Альберта навіть не представилася. Лише зміряла поглядом Соню і намагалася витиснути із себе усмішку ввічливості. Поруч із чоловіком вона виглядала нещасною, хворобливою жінкою. Новоспечена мати, мов квочка, стояла над двійним автокріслом з дітьми, боячись до нього зазирнути. Мабуть, їх підвезли недавно й вона ще не знала, як з ними поводитися. Соня виглядала королевою порівняно з нею, але ця непримітна багата жінка — власниця дітей, яких вона народила. Чому така несправедливість? Серце стислося від образи на себе й цілий світ...

Оголосили про початок реєстрації на рейс. Альберт вручив Соні паспорт та квиток і попередив, щоб вона поведилася відповідно, не проявляючи попереднього знайомства з ними, а в літаку стане зрозуміліше, як чинити далі. Коротко попередив, що згідно з американськими законами в них сурогатне материнство поза правовим полем, і якщо

хтось довідається, то дітей можуть відібрати, а їх, як учасників злочину, — посадити за ґрати. У цю мить Соні хотілося, щоб цю пару з дітьми не випустили з України. Тут мала б надію ще колись зустрітися з ними, а на чужині сліди загубляться — і з кінцями.

У черзі на реєстрацію подружжя стояло попереду й без проблем пройшло пункт пропуску. Соню регістратор несподівано запитав:

— Чому таке коротке відрядження? — і побачивши замішання на обличчі жінки, повернув паспорт.

— Бо відрядження, — промимрила Соня, і якби не його підказка, то не здогадалася б, що відповісти.

Альберт пас її очима й не випускав з виду. У комфортабельному лайнері Соня летіла вперше, тому боязко ступала за пасажирами. Місце виявилось біля ілюмінатора, мабуть, навмисне туди її посадили, щоб не пробувала з кимось заговорити. Поруч сиділа «квочка», тримаючи на колінах крісло з дітьми. Дивно, що від них не чути жодного поруху. Соня підняла накидку й прошипіла:

— Вони ж подушаються!

Зиркнувши на перелякані очі дружини, Альберт підняв наполовину дашок. Соня побачила два майже однакові личка. Вони були схожі із синовим, яке вона добре пам'ятає. «Діти всі схожі одне на одного», — заспокоювала перша думка, а прискіпливіша інша не погоджувалася з нею і підкинула свою гіпотезу: «А якщо тобі підселили тільки чоловічий сперматозоїд, а яйцеклітину використали твою?» Від цієї думки Соню кинуло в жар. Вона підозріло глипала то на Альберта, то на «квочку», і це насторожило їх. Подружжя почало тихо про щось сперечатися між собою, але вона не могла зрозуміти суті розмови. Укотре картала себе за байдужість до науки. Як би сьогодні згодилися хоч посередні знання з англійської мови!

Поки малеча мирно спала, Соня зачудовано дивилася в ілюмінатор. Здавалося, що лайнер завис над химерним сплетінням білих хмар, даючи пасажирам можливість насолодитися чудовим витвором природи. Монотонність звуку й краєвиду швидко набридла, і вона знову повернула голову до кріселка з дітьми. Минуло вже більше трьох годин, і пора їх годувати.

— Чому вони так довго сплять? — звела погляд на Альберта, але той лише знизав плечима. — Ви дозволили їх приспати?

Подружжя між собою пошваркотіло, і Альберт попросив Соню не зчиняти рейваху. Лікарі знали, що робили, адже їм не вперше відправляти новонароджених дітей за кордон. Лише завдяки українським «гуманним» законам в американців проживає уже більше тридцяти п'яти тисяч наших дітей.

Минуло ще кілька годин, і малеча почала ворухитися. Серце Соні затріпотіло від радості, що зараз вона прикладатиме по черзі їх до грудей. Пов'язка вже давно стала мокрою, а груди розпирало від молока. Не питаючи дозволу, вихопила перший згорток і поклала собі на коліна. «Квочка» із заздрістю поглядала, як Соня розстебнула кофтину, першою цівкою молока промила сосок і приклала хлопчика. Він спочатку мляво ротиком шукав соску, до якої його привчали, а потім, відчувши рідне, узявся смоктати. Кілька хвилин жінка відчувала тимчасове блаженство, а згодом, опам'ятавшись, запитала:

— Як назвали моїх дітей?

— Міс, діти наші, а не ваші. Не дратуйте нас! — мовив Альберт і, побачивши винувату усмішку на її обличчі, зм'як і сказав: — Хлопчик — Андре, а дівчинку назвали вашим ім'ям — Софі. Ваш учинок зробив нас щасливими, і ми вважаємо, що донька виросте гідною вашого імені. Не

розчаруйте нас. Я розумію, що вам нелегко, але ризик і біль мають свою ціну.

Соня дивилася на цього чоловіка й заздрила «квочці». «Чому мені Бог не послав такого чоловіка? Чим я перед Ним завинила тоді, коли була чистою, мов джерельна вода, вірила в добрі помисли рідних людей, — думки, мов баскі коні, вистрибували одна перед одною, пропонуючи різні ідеї. — Напроситися нянькою до дітей, а там усяке може трапитися...» Ця несподівана думка виникла вчора, коли збирала речі, і вже домінувала над іншими.

Дівчинка з розплющеними очима шукала ротиком сосок і вхопила його відразу. Через тьмяне світло в салоні не можна було розпізнати кольору її очей, але низький лоб з довгим темним волоссям навів спогад про свою дитячу світлину. «Вона моя! Господи, за що ж Ти мене караєш так жорстоко! Не я співатиму колискову для маленької Софі, не мене вона називатиме мамою. Як боляче!» — звинувачувала себе подумки, і сльози горохом котилися по щоці.

«Квочка» відчувала, яка боротьба триває в душі їхньої благодійниці. Розуміла, що не з розкоші чи цікавості вона пішла на такий крок. Лише тепер відчула свою провину, коли її лікарі переконували не ризикувати, залучивши матір дітей для перельоту. Не можна наперед угадати, що в її голові й чи не зчинить вона скандалу. Тепер неабияк злякалася, щоб поведінка Соні не привернула уваги поліцейських, бо тоді омріяне щастя випурхне з рук.

Іноземці не боячись використовують жадібність українських чиновників та продажність деяких жінок, тому в Україні процвітає бізнес із прихованої торгівлі людьми. Хоча документи були завірені відповідними печатками, довіри до них не було. Дружина поділилася своїми побоюваннями з чоловіком, і вони почали мізкувати, як позбутися видимої загрози.